

Лось (стисло)

Євген Гуцало

Лось ще й прокинутися не встиг, як почув різкий, сухуватий звук, що збурював усе його нутро. І хоч він знав, що це тріщить стара всохла гілка, він однаково не міг заспокоїтися. Спершу легка і непомітна тривога все росла й росла. Цей звук нагадував тварині часи, коли він жив не у цьому заповіднику, а в тайзі, що була повна небезпек.

Тому лось зірвався з місця та побіг. Він довго біг, а потім заспокоївся та неквапно посунув на свою улюблену галявину. Звір спокійно ступав до річки, щоб попити. Але, коли йшов, раптом ще раз почув тріск гілки. Тварина знову захвилювалася, але все ж лось себе опанував та спокійно зійшов до ріки.

Лід приглушено заторохтів, коли тварина зійшла з берега. Навіть під ним можна було вловити поглядом швидку та потужну течію. Лось нахилився до ополонки, але не встиг вмочити губ, коли річка під ним затріщала. Усі чотири ратиці були у воді та звір занурювався все нижче й нижче. Він намагався вибратися, здригався й відштовхувався, проте лід тріскав та тварина продовжувала тонути. Від розпачу лось почав ревіти. Ще раз спробував вирватися, проте поранив ногу. Вода в ополонці закров'янилася.

Лось відчував, що потрапив у пастку. Схоже відчуття було, коли тварину загнала зграя вовків. І хоч течія не була схожою на хижого звіра, вона була такою ж безжалісною. Проте лось точно знав, що буде намагатися вибратися, аж поки сили його остаточно не покинуть.

З приліску саме вийшли два хлопчика. Вони приїхали по хмиз, проте вирішили глянути, чи не зійшов іще лід на річці. Хлопці були схожі мов два грибочки: мали добре розвинуту статуру і ласкаве обличчя. Діти не одразу помітили лося. Ще хвилина знадобилася, щоб зрозуміти, що тварина тоне.

Спершу діти не знали, як саме допомогти тварині, щоб і самим не провалитися. Але старший хлопець був кмітливим, тому швидкими рухами став рубати лід, роблячи звірові стежку до самого берега. Лось був спокійний та тихий, а як тільки намацав міліну — вискочив на лід та подався геть.

Коли пролунав постріл — лось ще біг деякий час. Діти навіть не зрозуміли, що трапилося, поки не помітили, що тварина упала. Діти чимдужу побігли до лося, сподіваючись, що він от-от підведеться та піде далі. Просто не вірилося, що такого звіра можна вбити кулею.

Хлопці не одразу помітили мисливця. Це був їх рідний дядько Шпичак. Радість дядька змішувалася із настороженістю. Він ходив навколо вбитої тварини та із захопленням її оглядав.

Але діти не розділяли його радості. Вони сказали дядьку, що лось із заповідника. Що вони його урятували із води. А той розсердився й зауважив, що звір однаково б утопився, тому треба збрехати, що вони просто витягли мертву тварину із води. Як

мовчатимуть, то дістануть і м'яса, і роги. Хлопці не відповіли й поїхали геть.

Коли брати віддалилися, дядька наче щось ударило. Він побіг за ними, все кричачи, що віддасть роги, хоч хлопці не могли чути Шпичака. Дядько давно помітив лося. Чоловік хотів витягти його з води, коли він ослабне та втоне, але лось був життєлюбний, а хлопці — вперті. Тепер Шпичакові й самому хотілося, щоб тварина встала. Він не знав, як замести сліди, адже хлопці обов'язково заявлять охороні заповідника. Проте лось навіть не ворухнувся. Назавжди уже засохло розлоге деревце його ріг.